

faavidt noget Nyl, som det sigter til at forandre Lov 3die Marts 1860 derhen, at Vand- og Brøds- straf aldrig bliver at anvende for Betleri eller Løsgænger, men de heri skyldig befundne Personer blive altid at hense til Tvangsarbejde. De andre Bestemmelser i Paragrafen følge ligefrem af Lovfor- slagets øvrige Indhold.

§ 34 har Udvalget optaget en Regel, der skulde træde i Stedet for Lovforslagets §§ 32, 33 og 34. Man anser det for aldeles umuligt strengt at fastholde og gennemføre de i Lovforslagets § 32 opstillede Fordringer med Hensyn til alle Arbeids- og Føremødesanstalter i Landet, ikke blot de nye, der i Fremtiden maatte blive opførte, men ogsaa dem, der allerede ere tilstede. Mange af disse sidste tilfredsstillende ikke de i Lovforslagets § 32 stillede For- dringer, uden dog derfor at kunne stemples som uforsvarlige eller ubrugelige, og det kan dog paa ingen Maade gaa an at paalægge Kommuner, som ere forsynede med saadanne ældre Fattiganstalter, helt at ombygge dem eller at anskaffe nye. Et saadant Paalæg vilde vække den største Misfor- nøielse i Landet. Udvalget tror derfor at maatte blive staaende ved med Hensyn til nye Anstalter at udtale, at de ikke maa tages i Brug, førend de paa behørig Maade ere godkendte som svarende til deres Bestemmelse; men med Hensyn til de ældre allerede i Brug værende Anstalter tror man at de fremdeles maa kunne benyttes, saa- længe de ikke erklæres for uforsvarlige. En Del af det som foreskrives i Lovforslagets § 32, vil i Ørigt opnaas ved Udvalgets § 32, som forbyder at blande Drikfaldige og uordentlige Personer sammen med Børn eller gamle og svagelige Krængende.

Andet Stykke i Udvalgets § 34 skulde træde i Stedet for Lovforslagets § 34; det ses let, at de af Udvalget foreslaaede Afgørelser bestaa i, at Tilsynet ikke er lagt i Hænderne paa Overøvrig- heben, men de overordnede kommunale Myndig- heber, altsaa paa Landet Amtsrådet og i Kjøb- stæderne og Kjøbenhavn Indenrigsministeren, at Tilsynet ikke blot skal indskrænke sig til at kon- trolere Fattiganstalternes Indretning og Bestyrelse, men de Fattiges Behandling overhovedet, ogsaa forsaavidt de forsynes udenfor Anstalterne, og endelig at Amtsrådene kunne lade dette Tilsyn udøve ved hertil valgte, lønede Tilsynsmænd. Et Udbyttet af de Undersøgelser, som anstilles, vil blive offentliggjort ved Trykken, forsaavidt det indeholder Noget, som har almindeligere Interesse, kan vistnok i vore Dage forudsættes som givet; derimod har Udvalget ikke fundet Grund til at foreskrive, at der aarlig skal finde Indberetning til Indenrigsministeren Sted om Fattigvæsenets Tilstand, da man føler sig overbevist om, at slige befalede Indberetninger, især naar de skulle gjen- tages aarlig, ikke ville blive af synnerlig Inte- resse, men derimod ville volde Bedkommende, som ere pligtige at afgive dem, stort Besvær. Ud- valgets § 35 indeholder en Regel, der svarer til

Lovforslagets § 35 og i det Væsentlige er over- ensstemmende med den; kun er der foreslaaet en ny Regel, som er nødvendiggjort ved Udvalgets Ændringsforslag Nr. 7, nemlig at Udgifterne ved Underholdningsbidrags Afsoning med Tvangsar- bejde skulle afholdes paa samme Maade som De- linkventomkostninger; forresten er Paragrafens Bestemmelser om Udgifterne ved Tvangsarbejds- straffen stemmende med det Nøjagtende.

Kap. IV.

Ændringsforslaget under Nr. 35 er foran- lediget ved, at Udvalget ikke ser nogen Grund til at fritage Sindsvage for at erstatte de paa deres Kur og Pleie anvendte Udgifter, forsaavidt disse afhol- des af Fattigvæsenet, naar sliq Erstatningsforplig- tigehede — saaledes som i Lovforlaget — gjøres afhængig af, at Paagjældende kan tilbagebetale, uden at komme til at mangle det Fornødne. Vel er det saa, at disse Udgifter ofte vilde være for- holdsvis betydelige; men dels kunne Udgifter til Kur og Pleie ogsaa i andre langvarige Syg- domme løbe op til temmelig betydelige Summer, dels er Erstatningskravets Størrelse naturligvis et Moment, der maa komme i tilbørlig Betragt- ning, naar man afgjør, om Vedkommende kan taale at udrede Erstatningen.

Ændringsforslaget Nr. 36 er begrundet i, at Udvalget ikke tror, at den, der har nydt Førsø- gelse som Barn, nogeninde bør have noget Erstat- ningskrav hvilende paa sig, naar han efter det 18de Aar træder ud i Livet; selv om Kravet ikkun kan gjøres gjældende i hans Dødsbo, vil det dog, hvis han i en ældre Alder dør og efter- lader sig Hustru og Børn, være haardt, at disse skulde lide ved, at Efterladenskaberne maatte helt medgaa til at dække et saadant gammelt Krav. Derimod har Udvalget ikke Noget imod, at det opstilles som Regel, at Erstatning kan søges i Barnets Dødsbo, isald det dør, inden det har op- naaet det 18de Aar.

Ændringsforslaget Nr. 37 tilsigter kun at give en Regel for det Tilfælde, at flere Fattigvæsenet have Krav paa Erstatning i et Dødsbo; den foreslaaede Regel forekommer Udvalget heldigere end det Re- sultat, som vilde fremkomme, naar ingen Regel gaves, nemlig at alle Kravene da maatte konkur- rere.

De til § 38 stillede Ændringsforslag Nr. 38, 39 og 40 sigte til aldeles at ophæve enhver Ret for Fattigvæsenet til nogeninde hos en Person eller hans Dødsbo at erholde mere end Erstatning for dets Udgifter. Det forekommer Udvalget høist spændende, at Fattigvæsenet skal have en Afgang til under visse Omstændigheder at lukrere ved at have ydet en Person Fattighjælp, og den Omstæn- dighed, at Fattigvæsenet i de fleste Tilfælde ingen